REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Broj: P-281/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Požegi po sutkinji ovoga suda Meliti Novak kao sucu pojedincu u parničnom predmetu tužitelja Frane Ganića iz Turnića 20, OIB:79869219577, zastupan po punomoćniku Velimiru Galiću, odvjetniku u Požegi, protiv Slatinska banka d.d., Slatina, Vladimira Nazora 2, OIB:42252496579, zastupan po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Kožul & Petrinović d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, 27. listopada 2026. nakon održane i dovršene glavne javne rasprave održane u nazočnosti tužitelja i njegovog punomoćnika, a u nenazočnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredbe članka 9. stavak 2. Ugovora o dugoročnom, nenamjenskom gotovinskom kreditu broj 6136033057, koji je tužitelj Frano Ganić, Turnić 20, Požega, zaključio sa Slatinskom bankom d.d. Slatina, V. Nazora 2, Poslovnica, Požega, dana 16. listopada 2007., koja glasi:

„Članak 9

Korisnik kredita je dužan uplatiti naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima i građansko pravnim osobama u visini od 2,50 % na iznos kredita jednokratno unaprijed na račun Banke: 2412009-1039990928 s pozivom na broj 146136033057. "

II Nalaže se tuženiku Slatinska banka d.d., Slatina, Vladimira Nazora 2, OIB:42252496579, da tužitelju Frani Ganiću iz Turnića 20, OIB:79869219577 s osnova stjecanja bez osnove, isplati iznos 74,38 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1.studenog 2007. po stopi određenoj člankom 1. Uredbe o visini stope zateznih kamata, do 31. prosinca 2007., a od 1. siječnja 2008.godine do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do 31.prosinca 2022. po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanom za tri postotna poena, a od 1. siječnja

2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja europske središnja banke, sve to u roku od 15 dana, pod prijetnjom ovrhe.

III Nalaže se tuženiku Slatinska banka d.d., Slatina, Vladimira Nazora 2, OIB:42252496579, da tužitelju Frani Ganiću iz Turnića 20, OIB:79869219577 na ime troškova parničnog postupka plati iznos od 125,00 EUR, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom, u njegovoj poslovnici u Požegi, dana 16.listopada 2007., zaključio Ugovor o nenamjenskom kreditu, broj 613603057, te su stranke zatim, tako sačinjenu privatnu ispravu, podnijeli na potvrdu kod Javnog bilježnika. Na osnovu tog ugovora, tužitelj je od prednika tuženika ishodio kredit u iznosu od 21.957,79 HRK ili 3.000,00 EUR, na rok otplate kredita od 36 mjeseci. Tužitelj ističe kako se radi o tipskom ugovoru o kreditu u kojem je u članku 9. navedeno: „Korisnik kredita je dužan uplatiti naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima i građanskopravnim osobama u visini od 2,500 % na iznos kredita jednokratno unaprijed na račun Banke: 2412009-1039990928 s pozivom na broj 14 6136033057." Ističe da je ugovorna odredba u dijelu iz članka 9. predmetnog Ugovora o kreditu, kojim je ugovoreno plaćanje jednokratne tzv. “ulazne naknade“ kredita nepoštena i ništetna.

1.1. Tužitelj se na pravnu osnovu svog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti ugovorene naknade za obradu kredita, poziva na presude Suda EU, koja je obvezujuća za sudove u Republici Hrvatskoj, te pozitivne hrvatske propise. Presudama Suda EU u predmetima C-84/19 i C-244/19 odlučeno je kako i pod kojim okolnostima je nacionalni sud dužan utvrditi, je li odredba koja sadrži troškove obrade kredita ništetna. U navedenim predmetima u vezi problematike naknada za obradu kredita (Sud EU) koristi termin („naknada za otvaranje“), utvrđeno je da čl.2., čl.4., st.2. i čl.5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način, da se kao ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom „glavni predmet ugovora“ trebaju shvatiti one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takvog određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Naknada za otvaranje uključena u ukupan trošak zajma nije njegova bitna činidba. U svakom slučaju, sud države članice dužan je provjeriti jasnoću i razumljivost ugovorne odredbe koja se odnosi na glavni predmet ugovora i to neovisno o prenošenju čl.4 st.2 navedene direktive u pravni poredak te države članice.

Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način, da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Stoga nije sporno kako u govorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod „ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjenjivosti cijene“ te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Test nepoštenosti preuzet je iz čl.3.st.1. Direktive 93/13/EEZ i u vrijeme sklapanja spornog ugovora bio je sadržan u članku 81.stavak 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03). Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila potpisana ugovorom o kreditu nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Ističe da u ovoj poravnoj stvari, tuženik nije tužitelju iskazao koji su to troškovi u vezi postupka odobravanja kredita, pa da bi iste tužitelj morao nadoknaditi, niti mu je objašnjena struktura tih troškova i zašto je iznos naknade u izravnoj korelaciji s iznosom kredita koji se traži. Nadalje, u ugovoru o kreditu nije navedeno, po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada, (kupovni, srednji ili prodajni) niti je precizirano, da li se obračunava na tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita, ili na neki treći dan.

1.2. Sporna odredba ugovora, suprotna je načelu savjesnosti i poštenja, pa u konkretnom slučaju treba uvažiti interese obiju strana, glede tumačenja predmetne odredbe ugovora, jer postoji očigledna neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu tužitelja, kao suugovaratelja, što ugrožava postizanje svrhe sklopljenog Ugovora, budu i da se istom odredbom gubi smisao ugovora o kreditu. Sve navedeno opravdana upućuje na zaključak da se o odredbi točke 3. predmetnog Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, te da se ista ima smatrati nepoštenom, jer je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, svakako prouzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Dodatno tužitelj ističe, kako je u čl.81., tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03) propisano: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. dok je u st.2.istog članka propisano: (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovaca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Slijedom navedenog, a budući je nesporno da se u konkretnom slučaju radi o tipskom Ugovoru o kreditu, dakle unaprijed formuliranom ugovoru od strane tuženika na koji tužitelj nije imao utjecaja, o predmetnoj naknadi se nije pojedinačno pregovaralo. Kako se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da bi se ista smatrala nepoštenom treba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovati neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. Nadalje, čl.87.st.1. istog Zakona o zaštiti potrošača je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

1.3. Navodi da polazeći od nesporne činjenice da je odredba koja se odnosila na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva bila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu, unaprijed sastavljen od tuženika, a o kojim se odredbama se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj imao utjecaja na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski

potpuno neopravdana obveza tužitelju te da iz navedene kreditne dokumentacije proizlazi, da je navedena ulazna naknada naplaćena prije isplate, odnosno plasmana kredita, a srednji tečaj Hrvatske narodne banke HRK za EUR iznosio je 7,38 kuna, pa 2,500 % isplaćenog kredita iznosi, a što preračunavanjem u valutu euro po fiksnom tečaju 1,00 EUR = 7,38 HRK, iznosi 548,94 HRK, a preračunavanjem po tečaju 1 HRK za 1 EUR,= iznosi 74,38 eura. Tužitelju je na taj način protivno zakonu zaračunata naknada za obradu kredita u visini od ukupno 2,500 % što iznosi što iznosi 74,38 EUR. Navedeni iznos je tužitelj je platio prije isplate kredita, što ga je tuženik kao nepošten stjecatelj, obvezan vratiti sa zakonskom zateznom kamatom, od dana stjecanja.

1.4. Zbog svega navedenoga tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi da je ništetna odredbe članka 9.stavak 2. Ugovora o dugoročnom, nenamjenskom gotovinskom kreditu broj 6136033057, koji je tužitelj Frano Ganić, Turnić 20, Požega, zaključio sa Slatinskom bankom d.d. Slatina, V. Nazora 2, Poslovnica, Požega, dana 16.listopada 2007. te naloži tuženiku da tužitelju s osnova stjecanja bez osnove, isplati iznos 74,38 EUR s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu tužbe. Također Ističe prigovor zastare utuženog potraživanja. Navodi da je odredbom čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO) propisano da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Obzirom da se kod povrata stečenog na temelju ništetnih ugovornih odredbi na odgovarajući način primjenjuju odredbe ZOO-a o povratu stečenog bez osnove, tuženik ističe kako se u tom slučaju primjenjuje opći zastarni rok od 5 godina za povrat tako plaćenih iznosa, a koji počinje teći prvi dan nakon izvršenog plaćanja sporne naknade. Stoga, a obzirom da je tužba u ovom predmetu podnesena u kolovozu 2026.g., a da je utuženi iznos navodno plaćen u 2007.g., smatra da je isti u cijelosti zastario. Smatra da jedino ispravno tumačenje može biti to da potrošači koji ostvaruju pravo na restituciju temeljem ništetnih odredbi, mogu ostvariti pravo na restituciju samo onih potraživanja koja su nastala 5 godina prije podnošenja tužbe.

2.1. Naknada za odobrenje kreditnog zahtjeva iz odredbe članka 9. st.2. Ugovora o kreditu temelji se, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. Tako je odredbom čl. 2. st. 2. Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 75/2009, 112/2012, 143/2013) zakonodavac dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“, a Ministar financija je 31. siječnja 2014.g. donio Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijekom u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje…sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“.

2.2. Navodi da je ugovorna odredba čl. 9. st.2. Ugovora o kreditu na temelju koje je tuženik naplatio naknadu za odobrenje kredita jasno i razumljivo sastavljena te je tužitelj mogao procijeniti ekonomske i pravne posljedice koje iz sporne ugovorne odredbe za njega proizlaze. Spornom odredbom se na nedvojben način predviđa pravo tuženika i obveza tužitelja jednokratno podmiriti takve troškove u iznosu od 2,50%, a tužitelj je u trenutku sklapanja ugovora znao da će morati platiti naknadu i koliko ta naknada iznosi, kako ne spori ni samom tužbom.

2.3. Tuženik nadalje ističe da sama činjenica da je tuženik napisao Ugovor o kreditu i dao ga tužitelju na potpis ne znači da bi u konkretnom slučaju bilo riječi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru. U konkretnom slučaju, ugovorne strane su prije sklapanja Ugovora o kreditu pregovarale i postigle suglasnost volja o sadržaju ugovornih odredbi koje se odnose na: namjenu kredita (posebna namjena – stambeni, adaptacijski, auto i sl. ili nenamjenski); visinu iznosa kredita; valutu uz koju je kredit vezan; rok otplate kredita; način otplate kredita (otplata u anuitetima ili u ratama); dospijeće otplate kredita (mjesečno, kvartalno, polugodišnje, jednokratno); poček s otplatom kredita; vrstu kamatne stope (promjenjiva ili fiksna); visinu kamatne stope (ovisno o statusu klijenta, primanju redovnih prihoda preko transakcijskog računa u banci); instrumente osiguranja plaćanja (sudužnik i/ili jamac, založno pravo na predmetnoj i/ili zamjenskoj nekretnini – ovisno o dostatnoj vrijednosti i pravnom statusu nekretnine, polica osiguranja života i sl.). Kada bi se iz predmetnog Ugovora o kreditu eliminirale sve gore navedene odredbe, ugovora uopće ne bi bilo. Sukladno navedenom, razvidno je kako je upravo tužitelj taj koji je, u bitnom, odredio sadržaj ugovora jer se radi o odrazu njegovih potreba i mogućnosti. Ugovor o kreditu prema tome nije unaprijed formulirani ugovor, a teret dokaza o suprotnom je na tužitelju. Tužitelj je u odnosu na svaku ugovornu odredbu, pa tako i na spornu ugovornu odredbu, imao stvarnu mogućnost utjecati, odnosno pregovarati o njezinom sadržaju. tuženik smatra kako se ne može smatrati da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama odnosno da bi naknada bila nerazmjerna iznosu zajma i/ili povrijedila načelo dobre vjere pa da bi se posljedično imala smatrati nepoštenom/ništetnom.

2.4. Tuženik osporava potrošačka svojstva Ugovora o kreditu koji je predmet spora kao i svojstvo potrošača tužitelju. U predmetnom slučaju riječ o ugovoru o nenamjenskom kreditu pa se čak niti iz samog teksta ugovora ne može naslutiti na što su korištena sredstva predmetnog kredita.

2.5. Tuženik ističe da je tuženik prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri, zbog čega tužitelj nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe, sve kad bi njegov zahtjev i bio osnovan, što tuženik u cijelosti osporava. U slučaju utvrđene ništetnosti, a odgovarajućom primjenom instituta stjecanja bez osnove, u svakom je konkretnom slučaju potrebno procijeniti, duguje li stjecatelj zakonske zatezne kamate od dana stjecanja ili od dana podnošenja zahtjeva, a odluka o navedenom ovisit će o poštenju stjecatelja. Premda ništetne ugovorne odredbe ne proizvode pravne učinke, odnosno učinci ništetnosti su ex tunc, nijedan od sudionika obveznog odnosa o ništetnosti ne može pouzdano zaključiti prije pravomoćne odluke suda o takvoj ništetnosti pa se u navedenom, mišljenje je tuženika, upravo ostvaruje smisao i svrha sudske zaštite, posebice one deklaratorne, utvrđenjem ništetnosti izrekom presude. S obzirom na navedeno, mišljenje je tuženika da primjenjujući odredbu čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima nema osnove da se tužitelju zakonske zatezne kamate priznaju od dana kojega je tuženik navodno stekao pojedinačne preplaćene iznose te da je u konkretnom slučaju bilo potrebno ocijeniti treba li tuženika smatrati poštenim stjecateljem.

2.6. Zbog svega navedenoga tuženik predlaže da sud tužitelja odbije s tužbenim zahtjevom.

3. Na ročištu održanom 27. listopada 2026. tužitelj je uredio svoj tužbeni zahtjev na način da isplatu iznosa od 74,38 EUR potražuje sa zakonskom zateznom kamatom od 1. studenog 2007. do isplate.

4. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o nenamjenskom kreditu broj 6136033057 od 16. listopada 2007., saslušao je tužitelja u svrhu dokazivanja, te je izvršio uvid u sve priloge i podneske u spisu.

5. Nakon tako provedenog dokaznog postupka, uz savjesnu i brižljivu ocjenu svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno sud je nedvojbeno utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

6. U ovoj pravnoj stvari nesporno je utvrđeno da su tuženika i tužitelj dana 16. listopada 2007. sklopili Ugovor o nenamjenskom kreditu broj 613603057, kojim je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 21.957,79 kuna, što je protuvrijednost 3.000,0 EUR. Te da je člankom 9. st. 2. navedenog ugovora ugovoreno da je korisnik kredita dužan uplatiti naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima i građansko pravnim osobama u visini od 2,50% na iznos kredita jednokratno naprijed na račun Banke što sve proizlazi iz toga ugovora koji je priložen spisu. Tuženik nije osporio da je tužitelju prije isplate kredita naplatio tzv. naknadu za odobrenje kredita u iznosu od 74,38 EUR, koliko tužitelj potražuje tužbom.

7. Sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva, tužiteljevo svojstvo potrošača, zastara potraživanja i od kada teče zakonska zatezna kamata.

8. Predmetni Ugovor o kreditu zaključen je između stranaka 16. listopada 2007. u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (NN 79/2007, u daljnjem tekstu ZZP/07).

9. Kako je u konkretnom slučaju tužitelj predmetni ugovor o kreditu sklopio kao slabija stranka i to u svojstvu fizičke osobe u svrhu adaptacije kupaonice, on ima svojstvo potrošača te je sud poklonio vjeru njegovom iskazu da je sredstva kredita potrošio u potrošačke svrhe, odnosno za navedenu svrhu te nije osnovan prigovor tuženika da tužitelj nije dokazao da je potrošač

9.1. Naime, tužitelj je iskazao u svrhu dokazivanja da je kredit podigao za adaptaciju kuće odnosno uređenje kupaonice. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu nije mu rečeno na što se konkretno odnosi naknada za odobrenje kredita. Zna samo da mu je navedena naknada naplaćena odnosno prilikom isplate kredita nije mu isplaćen cijeli iznos koji mu je odobren nego mu je isti umanjen za navedenu naknadu. Ne sjeća se o kojem iznosu naknade se radilo. Nije s bankom mogao ništa pregovarati vezano za visinu naknade za odobrenje kredita nego je ugovor kojim je određena visina naknade mogao prihvatiti ili ne prihvatiti.

9.2. Odredba članka 96. ZZP/07 propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (stavak 1). Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije

pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radio o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (stavak 2).

9.3. Naime, o spornoj odredbi kako je to utvrđeno u postupku nije se pojedinačno pregovaralo, ta odredba bila je unaprijed formulirana, a tuženik nije dokazao suprotno, iako je teret dokaza bio na njemu (članak 96. stavak 4. ZZP/07), niti je tuženik dokazao da je tužitelju objašnjeno koje određene troškove ta odredba pokriva, što je tuženik također trebao dokazati.

9.4. Zbog navedenoga sud je utvrdio ništetnom sporni dio ugovorne odredbe iz članka 9. Ugovora o nenamjenskom kreditu, jer iz navedene odredbe proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita, ovdje tužitelj, obvezuje platiti naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima i građansko pravnim osobama u visini os 2,55 na iznos kredita jednokratno unaprijed.

9.5. O sadržaju te ugovorne odredbe nije se pregovaralo te iz sadržaja samog Ugovora i odredbe članka 9. nije vidljivo na koje se naknade i troškove i u kojem iznosu odnosi. Budući tuženik kao banka nije dokazao kakve je imao stvarne troškove vezano uz odobrenje kredita, kao niti visinu istih, a to ne proizlazi niti iz sadržaja Ugovora pa kako sadržajem sporne odredbe nije jasno i nedvosmisleno predočena struktura navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje i u kojem konačnom jasno određenom iznosu, to takva ugovorna odredba uzrokuje znatniju neravnotežu obveza na štetu potrošača, zbog čega je ugovorena ulazna naknada ništetna ugovorna odredba.

9.6. Kako su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava iz tih odnosa stranke dužne pridržavati načela savjesnosti i poštenja iz odredbe članka 4. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., dalje: ZOO), te kako su pri sklapanju naplatnih pravnih poslova sudionici moraju polaziti od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba iz odredbe članka 7. ZOO-a, to u situaciji kao što je konkretna, kada u ugovoru nije jasno i određeno navedeno koje to troškove banka ima i koje sve troškove naplaćuje iz jednokratne naknade, te se o spornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, time što je banka i jača ugovorna strana prilikom korištenja kredita s osnova jednokratne naknade naplatila tužitelju 2,50% na iznos kredita, sporna odredba ugovora uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja, a što znači da je navedena odredba u smislu odredbe članka 81. stavak 1. ZZP/03 nepoštena, te u smislu odredbe članka 87. stavak 1. ZZP/03 ništetna.

10. Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, to zastarijevanje počinje teći tek pravomoćnošću odluke kojom je utvrđena ništetnom predmetna odredba Ugovora na temelju čije ništetnost se zahtijeva vraćanje.

11. Zbog svega navedenoga sud je utvrdio ništetnost odredbe članka 9. stavka 2. Ugovora te je sukladno odredbi članka 323. stavak 1. ZOO-a naložio tuženiku vratiti

tužitelju naplaćenu naknadu za obavljanje bankarskih usluga u visini od 74,38 EUR (2,50% od 3.000,00 EUR iznosi 75,00 EUR, ali tužitelj potražuje iznos od 74,38 EUR) sa zakonskim zateznim kamatama sukladno članku 1111. ZOO-a. O početku tijeka zakonske zatezne kamate odlučeno je na temelju članka 1115. ZOO-a s obzirom na utvrđenje da je tuženik nesavjestan stjecatelj te da je navedena odredba Ugovora o kreditu ništetna pa je stoga tijek kamate dosuđen od dana plaćanja kao dana stjecanja odnosno od 1. studenog 2007.

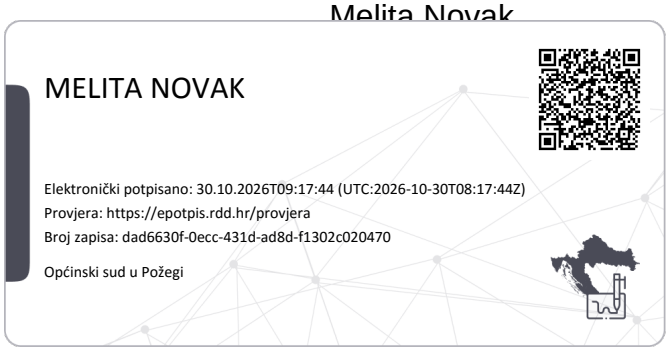
12. Budući je tužitelj u cijelosti uspio s tužbenim zahtjevom, a vrijednost spora je manja od 100,00 EUR sud je odluku o troškovima parničnog postupka donio na temelju odredbe članka 154.stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07.-Odluka USRH, 84/08, 96/08-Odluka USRH, 123/08., 57/11.; 148/11., 25/13., 89/14.-OUSRH i 70/19., 80/22 i 114/22 dalje: ZPP), te Tbr.7 točka 9. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika("Narodne novine" broj 138/23) te je tuženiku naložio da tužitelju plati jednokratnu nagradu za cijeli prvostupanjski postupak u visini od 50 bodova što s uključenim PDV-om iznosi 125,00 EUR.

13. Zbog svega navedenoga odlučeno je kao u izreci presude.

Požega, 30. listopada 2026.

Sutkinja:

Melita Novak

Uputa o pravu na žalbu: Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dna:
1.Velimir Galić, odvjetnik u Požegi
2.OD Kožul & Perinović d.o.o. , Zagreb

Broj zapisa: **9-3088f-67697**

Kontrolni broj: **0e899-7b6da-fb6d6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.